

ת"פ 20103/11/12 - מדינת ישראל נגד ע' א' ר' ח' י'

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 20103-11-12 מדינת ישראל נ' ח' י'

בפני בעניין: כב' השופטת נאוה בכור
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ע' א' ר' ח' י'

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה המתמחה בועז כהן

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד עראקי אחמד

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירת תקיפת סתם בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, ביום **3.9.12** בשעה 13:30, התגלע ויכוח בין הנאשם לאשתו נ' ח' י' (להלן: "המתלוננת"), עמה הוא נשוי מזה 6 שנים ולהם ילד בן שנתיים, זאת על התקשרויות והודעות שהשאירה המתלוננת לנאשם בשל איחורו לחזור הביתה.

בנסיבות אלה, קילל הנאשם את המתלוננת "שרמוטה", וזרק לעברה קופסת עץ וכלי להחזקת נרות קטנים מברזל, שלא פגעו בה.

מיד ובסמוך, תקף אותה הנאשם בכך שדחף אותה תוך שהוא מכה בבטנה ופניה, ואף דרש ממנה לצאת מהבית.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בכתב האישום המותקן, יורשע בגינו, ויתקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו.

לעניין העונש- ככל שהתסקיר חיובי בנוגע לענישה צופה פני עתיד בלבד, יעתרו הצדדים במשותף להמלצת התסקיר. ככל שהתסקיר שלילי- יטענו הצדדים לעונש באופן פתוח.

3. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם מיום **11.9.14** עולה כי הוא כבן 37, נשוי מזה 8 שנים, ואב לילד כבן 4 שנים.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד, ובהמשך למד תואר הנדסאי במגמה להנדסת חשמל. עם סיום לימודיו- עבד כשכיר בתחום, ומשנת 2005 עובד כעצמאי כקבלן לעבודות חשמל, ובמקביל עובד כסוחר (הציג מסמכים על לימודיו ועבודתו), כשהוא מביע שביעות רצונו מתפקודו והצלחה בעבודתו.

הנאשם הינו בכור מבין 4 אחים ואחיות, ולו שני אחים נוספים מנישואיו השניים של אביו, שהינו בן 66 ומגדל צאן.

בהיותו של הנאשם כבן 6, חלתה אמו, ואף הייתה מאושפזת ומשפחת מוצאו של הוריו טיפלו בו ובאחיו. בפני השירות- התקשה הנאשם לשתף בתחושות שחוו הוא ובני משפחתו בעטיה של מחלת אמו, והדגיש יחסים תקינים במשפחת המוצא.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי לחובתו הרשעה משנת 2000 בגין מעורבות בהונאה בכרטיס חיוב משנת 1999, ולמעט התיק הנוכחי- אין לחובתו תיקי משטרה פתוחים נוספים.

ביחס לעבירה הנוכחית- הנאשם לקח אחריות חלקית על מעשיו והמעט מחומרתם. מסר כי ביום האירוע התנהל ויכוח בינו לבין המתלוננת בו התנהג באלימות מילולית כלפיה, ותוך כדי הוויכוח- פגע בה בידו ללא כוונה. הסביר מעשיו על רקע לחצים ובעיות בעבודתו, כמו גם חוסר רגישות של המתלוננת למצבו הרגשי.

הנאשם הכחיש שימוש באלימות פיזית כלפי המתלוננת, אך מסר שלעיתים התנהלו ביניהם ויכוחים בהם נהג לדבר בקול רם- התנהגות אותה פרשה המתלוננת כאלימה כלפיה, ועזבה את הבית לבית הוריה מספר פעמים.

בעקבות האירוע דנן- עזבה את הבית לחלוטין, והוא הגיש בקשה לגירושין, אך בשל מעורבות משפחת המוצא - חזרה האישה לחיים משותפים עמו לתקופה קצרה, אולם עזבה את הבית שוב לתקופה של 10 חודשים על רקע בקשתו כי תעיד בבימ"ש שלא נהג באלימות פיזית כלפיה וסירובה לבקשתו.

באפריל 2014 לאחר מעורבות נוספת של משפחת מוצאה של המתלוננת- שוב חזרה לחיים משותפים עמו, ומאז מתנהלים ביניהם יחסים תקינים.

השירות התרשם כי הנאשם נוטה לטשטש את הבעייתיות שאפיינה את התנהגותו, מתקשה לבדוק את חלקו בהסלמה ביחסים הזוגיים, ומשליך את האחריות למצבו על המתלוננת ואביה שהתערב בחייהם הזוגיים.

בפני השירות הביע הנאשם חשש מהרשעתו בדיון לאור השפעת ההרשעה על המשך תפקודו התעסוקתי. לדבריו

כל שנתיים הוא מגיש בקשה לחידוש הרישיון לעבודות הנדסה בנאיות שברשותו, ובמידה ויורשע- לא יוכל לחדש את הרישיון.

בפני השירות הציג מסמך לפי חוק רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות, תשכ"ט-1969 לגבי מי שהורשע בעבירה שיש בה, בהתאם למבחנים שנקבעו בתקנות, כדי לערער מהימנותו להיות קבלן רשום או עבירה אחרת לפי פרק י' חוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965, וכל עוד לא עברו שלוש שנים מיום שנשא עונשו בגין אותה עבירה, וכן תצהיר שכל קבלן אמור למלא כדי לקבל רישוי קבלן, ממנו עולה כי אמור למלא כי לא הורשע בעבירות שונות, בין היתר בעבירה של עוון או פשע לפי החוק בשלוש השנים האחרונות.

בשיחה עם המתלוננת, כבת 31, העובדת כמורה בגן חובה- עולה כי למעט האירוע הנוכחי, נהג כלפיה הנאשם פעם אחת נוספת באלימות פיזית.

לדבריה לאורך השנים התקשה הנאשם לדאוג לצרכיה הרגשיים, נהג באלימות מילולית כלפיה, ולאחר ויכוח ביניהם היה מנתק עמה קשר.

במהלך שנות הנישואין עזבה את הבית מספר פעמים לבית הוריה, ורק לאחר מעורבות משפחות המוצא חזרה לנאשם. תארה כי מאז חזרתה לבית באפריל 2014 מתקיים קשר תקין ורגוע יותר ביניהם, והוא אינו ונוהג באלימות פיזית או מילולית כלפיה. בפני השירות הביעה חשש מהסלמה ביחסים ומתגובתו כתוצאה מגזר הדין, וביטאה רצון להמשיך חיים משותפים עם הנאשם.

השירות התרשם כי הנאשם מתפקד באורח חיים תקין בדרך כלל. עם זאת, מערכת היחסים הינה בעייתית כאשר מתחילת הנישואין אופיין הקשר בהעדר תקשורת ובתגובות אימפולסיביות וילדותיות מצדם.

במפגש עם הנאשם הדגיש כי אינו תופס עצמו כאדם אלים, אך מסר כי במידה ויוצע לו טיפול בתחום האלימות במשפחה- מוכן להשתלב בו.

בנסיבות אלה, שולב הנאשם בקבוצה טיפולית המיועדת לגברים שנהגו באלימות כלפי בנות זוגן בטיבה, והנאשם השתתף עד כתיבת התסקיר במפגש אחד.

בבחינת גורמי הסיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד מצא השירות כי הנאשם מתקשה לנהל תקשורת ביחסיו הזוגיים, מגלה קושי בשליטה על דחפיו התוקפניים במצבי לחץ, וקושי לקחת אחריות מלאה על מעשיו.

מאידך, גורמי הסיכוי לשיקום - העובדה כי מגלה יציבות תעסוקתית, בעל עמדות פרו חברתיות, מגלה אמפטיה כלפי אשתו, העדר מעורבות בעבירות אלימות, ההערכה כי ההליך המשפטי הנוכחי מהווה גורם מרתיע ונכונות הנאשם להשתלב בהליך טיפולי.

לאור האמור, התרשם השירות כי הנאשם זקוק לליווי וטיפול שסייע לו לבדוק את חלקו בבעייתיות ביחסיו הזוגיים, ללמוד תקשורת בונה ביחסים אלו וחיזוק דרכי התמודדות עם מצבי תסכול, ועל כן ממליץ השירות לטיל עליו צו מבחן לשנה בתנאי שימשיך השתתפותו בקבוצה הטיפולית.

לאור העובדה כי הרשעה בדין עלולה להשפיע על המשך תפקודו התעסקותי כפי שעולה מהמסמכים, דיווחי בני הזוג על יחסים תקינים כיום, וההערכה כי הרשעה בדין עלולה לערער את האיזון הקיים ביחסים אלה- ממליץ השירות לשקול בחיוב ביטול הרשעתו של הנאשם בדין, לצד צו מבחן כאמור והתחייבות כספית שתחدد עבורו את הגבול להימנעות התנהגות דומה בעתיד.

.4

ב"כ המאשימה טענה לעונש כי הנאשם יליד 1976, הודה והורשע בכתב האישום המתוקן.

בהתאם להסדר הטיעון, התסקיר בעניינו אינו חיובי, וממנו עולה כי אינו לוקח אחריות מלאה על מעשיו, ממעיט מחומרם, ומטשטש את הבעייתיות שמאפיינת את התנהגותו. בנוסף, קיימים בעניינו גורמי סיכון להישנות התנהגות אלימה.

מהתסקיר עולה כי השירות שם לנגד עיניו רק את שיקול שיקום הנאשם, ועל כן המליץ על ביטול הרשעתו והטלת צו מבחן בלבד לצד התחייבות כספית- חרף העובדה כי לא התבקש לבחון אי הרשעה כלל.

ההמלצה האמורה אינה מתיישבת עם הלכות רומנו וכתב, לפיהן ההרשעה בדין הינה הכלל - ורק לעיתים רחוקות יסטה ממנה בית המשפט לאחר שהובאו בפניו ראיות שהנזק הקונקרטי שייגרם לנאשם מהרשעתו אינו מאוזן ביחס לחומרת העבירות שביצע.

הנאשם בגיר, ובעברו הרשעה ישנה קודמת בגין החזקת נכס החשוד כגנוב והונאה בכרטיס חיוב, משנת '99 שאינה עולה בקנה אחד עם טענות הנאשם בדבר הנזק שעלול להיגרם לו לפי חוק תכנון בניה.

בנסיבות אלה, כבר הורשע הנאשם בעבר בעבירה שיש בה כדי לערער מהימנותו, ולכן טענתו אינה רלוונטית.

בנוסף, לא ברור מה משקלה של ההצהרה שהציג הנאשם בפני השירות שעליו למלא כקבלן לצורך חידוש רישיון, לפיה לא הורשע בעבר בעבירות שונות.

לוועדות העוסקות במתן רישיונות יש שיקול דעת לבחון האם יש מקום לחדש אם לאו, ולא הובאו ראיות לכך שמדובר בהליך אוטומטי בו ניתן משקל בכורה לקיומה של הרשעה פלילית חדשה תחת כזו התלויה ועומדת בעברו של הנאשם.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש להטיל על הנאשם עונש צופה פני עתיד, בדרך של מע"ת והתחייבות, כאשר נלקחה בחשבון העובדה שמדובר באירוע משנת 2012, וכי כתב האישום תוקן לקולא באופן ניכר, ונוכח עברו הלא מכביד של הנאשם, ועמדת המתלוננת כפי שבאה לידי ביטוי בתסקיר, ואף נוכחת באולם בימ"ש.

לעומת זאת, טען ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה במסגרת הסדר טיעון, חסך זמן שיפוטי יקר ואת עדותה של המתלוננת.

בנסיבות אלה, בני הזוג חיים ביחד, בהרמוניה מסוימת, ומגדלים ילד משותף על כל המשתמע מכך, החל מאפריל השנה.

מהתסקיר עולה כי תוכנית שיקום הינה עדיפה על פני ענישה הצופה פני עתיד בלבד.

הרשעת הנאשם בדין בתיק זה תפגע במשפחתו פגיעה קשה, ולכן מתבקש בימ"ש להטיל של"צ או צו מבחן בהתאם להמלצת השירות - ללא הרשעה.

מכיוון שההרשעה הקודמת הינה משנת 2000, חל עליה חוק התיישנות והנאשם קיבל רישיון חרף קיומה.

יש לאזן בנסיבות אלה בין העובדה שמדובר בנאשם ללא דפוסי התנהגות עבריינים, ושיש סיכוי לשקמו מבלי לפגוע במשפחתו.

המתלוננת הוסיפה כי הם גרים ביחד כיום והכל בסדר, רוצה לעזור לנאשם, ואינה רוצה שמשוהו יפריע לחייהם המשותפים בעתיד.

הנאשם הוסיף כי עשה טעות, מצטער על מה שקרה, ועל כך שעומד עם אשתו בבית המשפט במקום להסדיר את העניין בבית. כמו כן ביקש כי לא יינתן בעניינו גזר דין שיזיק לו בהמשך החיים.

5. הכרעה

עבירות האלימות במשפחה הינן בבחינת "רעה חולה" שיש למגרה מכל וכל, על אתר. הקלות הרבה בה "נפתרים" סכסוכים במסגרת התא המשפחתי בכוח הזרוע, אינה מותירה מקום לסלחנות בגין עבירות אלה.

בתי המשפט עמדו לא אחת על הצורך בהשתתפות ענישה מרתיעה על עברייני האלימות במשפחה, שיהיה בה כדי לבטא באופן חד משמעי את הסלידה וההוקעה של עבירות אלה.

הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו (**סעיף 40ג(א) לחוק**) עניינם הגנה על גופן, חייהן, בריאותן ושלומן של נשים באשר הן, לא כל שכן- במסגרת התא המשפחתי, שמירה על כבודן וביטחונם האישי, לצד שמירה על שלמות מסגרת התא המשפחתי.

בע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (מיום 26.1.12), עמד בית המשפט העליון על חומרתן היתרה של עבירות מסוג זה, כפי שהדבר בא לידי ביטוי אף בעמדת המחוקק, וקבע-

"כידוע, המחוקק בחר להחמיר את העונשים בגין עבירות המבוצעות במסגרת התא המשפחתי. כך למשל קובע סעיף 382 (ב) לחוק העונשין כי העובר עבירה לפי סעיף 379 (עבירת התקיפה) כלפי בן/בת זוגו דינו כפל העונש הקבוע לעבירה.... להחמרה זו יש לתת משקל, ולשם כך לא די ברטוריקה שאינה מגובה בתוצאה אופרטיבית (ראו פירסט ואגמון-גונן, בעמוד 580). במקרים מן הסוג הנדון לפנינו, על בית המשפט להציב נורמה ברורה וחד משמעית, שלפיה אדם הנוטל לעצמו את החירות לנקוט בדרכי אלימות כלפי אשתו ישלם על מעשיו

עמוד 5

**בשלילת חירותו (ראו ע"פ 4732/10 מדינת ישראל נ' פלוני (טרם פורסם,
2.1.2012)). אם כן, בנסיבות המקרה שלפנינו חייב המשיב לשלם מחיר
משמעותי על מעשיו."**

הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה בעניינו מעלות כי בעקבות ויכוח בין בני הזוג, קילל הנאשם את המתלוננת, זרק לעברה חפצים מעץ וברזל, שלא פגעו בה, דחף אותה והכה אותה בפניה ובבטנה, ולבסוף אף דרש ממנה לצאת מהבית.

בנסיבות אלה, למרבה המזל, לא נגרם למתלוננת נזק פיזי ממשי, בשונה ממצב בו היו החפצים אותם זרק הנאשם פוגעים במתלוננת - או אז היה הנזק הצפוי היה חמור יותר (**סעיף 40ט(א)(4) לחוק**).

מעשיו של הנאשם מאופיינים באלימות ואכזריות, שכן משלא עלה בידו לפגוע במתלוננת באמצעות חפצים אלה, לא נמלך בדעתו, כי אם אדרבא - ניגש והכה אותה בידיו, ואף גרשה מן הבית (**סעיף 40ט(א)(10) לחוק**), כל זאת בהיותו בעלה, האמון על שלומה וביטחונה.

עם זאת מעשיו עדיין מצויים ברף הנמוך של עבירות מסוג זה, מקום בו מדובר באירוע יחיד, חד פעמי, במהלכו לא נגרם נזק פיזי או חבלות למתלוננת.

מתחם הענישה בעבירה בה הורשע הנאשם, בנסיבות תיק זה, ובהתאם **לסעיף 40ג(א) לחוק**, נע בין **עבודות שירות ל-9 חודשי מאסר בפועל**.

הגם שהתסקיר בעניינו של הנאשם ממליץ על ביטול ההרשעה בעניינו והטלת צו מבחן והתחייבות כספית בלבד, הרי שאין מדובר בתסקיר חיובי כלל ועיקר.

הנאשם אינו תופס עצמו כאדם אלים, לוקח אחריות חלקית בלבד על מעשיו, משליך אחריות לפתחה של המתלוננת, מתקשה לנהל תקשורת ביחסיו הזוגיים, ומגלה קושי בשליטה על דחפיו התוקפניים במצבי לחץ.

אף מעמדת המתלוננת בתסקיר עולה כי נהג כלפיה בעבר באלימות פיזית ומילולית, ואינו דואג לצרכיה הרגשיים. לראיה - כפי שעולה מדבריה ומדברי הנאשם, עזבה המתלוננת פעמים רבות את ביתם המשותף ועברה להתגורר בבית הוריה, וחזרה להתגורר בביתם המשותף רק בחצי שנה האחרונה.

עם זאת, השירות התרשם כי הנאשם מתפקד באופן תקין בדרך כלל באורח חייו, מגלה יציבות תעסוקתית, מגלה אמפטיה למתלוננת, וכי בני הזוג דיווחו על קשר תקין ורגוע מאז חזרתה של המתלוננת לבית באפריל 2014.

בנוסף, הגם שהנאשם שלל את היותו אדם אלים, הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי, ואף החל להשתתף בקבוצה טיפולית לגברים שנהגו באלימות כלפי בנות זוגן, כאשר ההערכה היא כי ההליך המשפטי הנוכחי מהווה

עבורו גורם מרתיע.

כמו כן עיון בגיליון רישומו הפלילי של הנאשם מעלה כי אין לחובתו עבר מכביד, ולמעשה מדובר בהרשעה אחת **משנת 2000** בגין עבירות רכוש, בגינה הוטל עליו מע"ת (**סעיף 40א(11) לחוק**), ואף בחלוף הזמן למן כתב האישום בתיק הנוכחי, לא שב להסתבך בפלילים (**סעיף 40א(10) לחוק**).

בנסיבות אלה, אף יש לשקול לקולא בעניינו את העובדה לפיה הודה במסגרת הסדר טיעון ובכך חסך זמן שיפוטי יקר, כמו גם את העדת המתלוננת (**סעיף 40א(6) לחוק**), וכי כתב האישום תוקן לקולא באופן משמעותי.

הגם שמאז חזרתה לבית באפריל 2014 מדווחת המתלוננת על קשר תקין ורגוע יותר ביניהם, הוא אינו נוהג באלימות פיזית או מילולית כלפיה, ועמדתה כפי שהובעה בפני בית המשפט, הרי שאין מקום להיעתר להמלצת שירות המבחן במלואה.

הכלל הינו שאדם שהורשע בדיון- יורשע, ואילו הימנעות מהרשעה תעשה במשורה, רק בנסיבות חריגות המצדיקות זאת, והמקיימות את התנאים שנקבעו בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, נב (3) 337, לפיהם -

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל"

טענותיו של הנאשם לפיהם הרשעה בדיון עלולה להשפיע על המשך תפקודו התעסקותי, לא זו בלבד שלא הוכחה בפניי, אלא אף אינה נכונה.

עיון **בחוק רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות, תשכ"ט-1969** אליו הפנה הנאשם מעלה כי סעיף 8 הינו הרלוונטי לעניינו של הנאשם כדלקמן-

**"8.(א) אלה אינם זכאים לרישום בפנקס, ואם נרשמו יבוטל רישומם בכפוף לאמור בסעיף 8א-
(1)...."**

(2) מי שהורשע בעבירה שיש בה בהתאם למבחנים שנקבעו בתקנות כדי לערער מהימנותו להיות קבלן רשום או עבירה אחרת לפי פרק י' לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965, שקבע לענין זה השר באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, וכל עוד לא עברו שלוש שנים מיום שנשא עונשו על אותה עבירה;

המשכו של החוק האמור מעלה כי אין מדובר בתנאי מוחלט, כי אם בפרמטר יחסי, לפיו נבחנת חומרת העבירה, ובמידת הצורך מתיר החוק להטיל אמצעי משמעת חלף ביטול הרישיון. וכך מובא בסעיף 8 לחוק האמור-

"8א. (א) נתקיימו בקבלן רשום התנאים המפורטים באחת הפסקאות (2) עד (7) שבסעיף 8(א), רשאי הרשם, אם ראה שדרגת החומרה שבמעשה או במחדל אינה מצדיקה את ביטול רישום הקבלן בפנקס, לנקוט נגדו אחד או יותר מאמצעי משמעת אלה:

(1) התראה;

(2) נזיפה;

(3) קנס בשיעור שלא יעלה על הקבוע בתקנות;

(4) התליית תקפו של הרישום בפנקס לתקופה שיקבע.

(ב) החליט הרשם על התליית תקפו של הרישום בפנקס, רשאי הוא לקבוע באותה החלטה שההתליה תהא על תנאי, כולה או מקצתה."

בחינת תקנות רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות (ערעור מהימנות והתנהגות בניגוד למקובל), תשמ"ט-1988, המגדירה את המבחנים בהתאם לסעיף 8(א) לחוק האמור שיש בהם כדי לערער מהימנותו של קבלן רשום, מעלה כי החלופה הרלוונטית בעניינו הינה לפי סעיף 1(א) לתקנות היינו "כל עבירה שהיא עוון או פשע לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977" אולם רישא הסעיף מגדירה במפורש כי מדובר רק " (ב) לא ישתמש הרשם בסמכויותיו לפי סעיף קטן (א) או לפי סעיף 8 אלא לאחר התייעצות בועדה מייעצת שנתמנתה על ידי השר מבין נציגיהם של מוסדות מדעיים שיש להם נגיעה לענפי הבניה; השר ימנה את הועדה לאחר התייעצות במועצת הקבלנים לעבודות הנדסה בנאיות האמורה בסעיף 12, ובלבד שלא ימנה לועדה קבלנים רשומים. **אם הוא נידון עליה לשלושה חודשי מאסר או מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, לפחות ומעלה."**

הנה כי כן - בנסיבות אלה לא נכנס הנאשם בגדרן של הגדרות החוק והתקנות הנוגעות לרישום קבלן, הרשעתו בתיק זה אינה בבחינת "ערעור מהימנותו" בהתאם לאמור, ולמעשה לא הוכחה כל פגיעה או נזק שייגרם לו בעטייה של הרשעתו בדיון, מקצועי או אישי, המצדיק הימנעות מהרשעה בעניינו.

עם זאת, לאור העובדה כי יחסיהם של הנאשם והמתלוננת עלו על דרך הישר, כמו גם העובדה כי הנאשם החל בהליך טיפולי וקיים סיכוי של ממש שישתקם בהתאם לסעיף 40ד(א) לחוק, לצד העדר עבר פלילי ממשי בעניינו, מצאתי כי בנסיבות אלה יש מקום לחרוג לקולא מהרף התחתון של המתחם.

באופן זה, על הענישה בעניינו לשמש לו גורם מרתיע לבל ישוב לחטוא, ולצפות פני עתיד מחד גיסא, ומאידך - לא לסכל את סיכויי שיקומו, במישור האישי ובמישור המקצועי.

יש לציין כי בד בבד אני מקבלת את המלצת השירות גם בכל הנוגע להטלת צו מבחן במהלכו ימשיך הנאשם להשתלב בהליך הטיפולי בו החל, בהיותו לכשעצמו- גורם מרתיע ומשקם כאחד.

ס"ח תשל"ג מס' 681 מיום 7.2.1973 עמ' 59 (ה"ח 1028)

(ב) לא ישתמש הרשם בסמכויותיו לפי סעיף קטן (א) אלא לאחר התייעצות בועדה מייעצת שנתמנתה

עמוד 8

על ידי השרים השר מבין נציגיהם של מוסדות מדעיים שיש להם נגיעה לענפי הבניה; השרים ימנעו השר ימנה את הועדה לאחר התייעצות במועצת הקבלנים לעבודות הנדסה בנאיות האמורה בסעיף 12, ובלבד שלא ימנעו ימנה לועדה קבלנים רשומים.

מיום 28.2.1977

תיקון מס' 4

ס"ח תשל"ז מס' 836 מיום 30.12.1976 עמ' 37 (ה"ח 1262)

6. אשר על כן, הריני מותירה את הרשעת הנאשם על כנה וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. צו מבחן למשך שנה.

ב. תיחתם התחייבות ע"ס 10,000 ש"ח להימנע במשך שנה מהיום מכל עבירת אלימות.

לא תיחתם - יאסר למשך 60 ימים.

ג. מע"ת בן חודשיים למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור כל עבירת אלימות.

7. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

עותק גזה"ד ישלח לשירות המבחן.

ניתן היום, ט' כסלו תשע"ה, 01 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.